

Fiolák



Hogy is mondtam még, amikor nem voltam
így kiművelve (tehát, kisebb gyerek-
korom derekán) az alkoholok
tudományában?

... kicsi sör. Kicsi söröket ivott
apám, a fogadott rokon.

Kicsi söröket, hogy olajozza, a
torkán legurított, ettől könnyebben beszélt
idegenekkel, főleg csinos lányokkal,
a pofámról meg égett nagy lángokban a bőr.
Igen, a kicsi sör volt bezárva apró
fiolákba – a prolinegyed kémiaja,
amit New York-i koktélnak hívtak
sárga levélbe tekerve (ezzel persze
archaizálva) Cseh Tamás.

A kis fiolákat fekete (de legalább
sötét kék) táskájában gyűjtötte apa
– Érték lesz majd – mondta kába-röhögve,
s mikor a nyár esti hóban
(a könnyedén maga elé okádott
alkoholban) olykor megcsúszott – mind
összetörte.

Valahogy felsegítettem, egy úr a Pokolban
is úr, morogta – s magától eltolva a
zöldes-sárgás okádékot monogramos
selyemkendővel törölgette, vagy, ahogy
ő mondta: türülgette (különös nyelvi
szocializáció). Az asszony, aki akkoriban
ápolta – nem anyám, mert „ő egy
rühes kurva”, egy másik, akit olykor
anyunak kellett hívnom, meg anyák napi
köszöntő és virág –, mikor haza
kerültünk és egyben, mert apu rám
való tekintettel senkivel sem kötekedett,
lesegítette róla a könnyű kabátot, nem szólt,
amikor a részeg kurvaanyázott,
fotelbe ültette – aludjon, nyugodtan,
bekapcsolta a Szindbádöt, hogy álmodjon
a hajdani „vitorlákra tűzött szívekkel”,
nekem kent egy szelet kenyeret, csak
halkan, szótag morzsoló némaságban
egypár
„alkoholistát” vagy „szarszemetet” mondott
(a nyolcadik kerület imája), majd
hogy talán magába mély
hideg sírba ássa, szilánkként
kirázta a fiolákat.

(2015. nov. 25.)

Látkép a hajdani Rákóczi térről

Mostanában, hogy felújították, hogy ezer fényködként csillog még a galambszar is az olcsó térkövön, nem is voltam a nagybátyámmal (hosszú ez a „nagybátyám” – maradjon inkább a patetikus féligazság: apu vagy apa!). Szóval, apával csak akkor voltam, amikor még egy letűnt, hajdani élet pezsgett itt, a sok fogatlan, télen-nyáron minik. Gondolom, a Petri-féle „Rákóczi téri kurzust” nem ismerte apu, de élvezte volna – az biztos. Hát, mit látok?

A házak rendezett magányban roskadnak egymásra, minden kapualj egy nemi betegség, egy rablás, gyilkosság történetes, a rendőrök szintén erre

tévedni féltek, a véres egyenruha rossz előjel, hiszen láttam egyszer – mint amikor a

Múzeum körút közepén a varjak tépték, szaggatták azt a göthös galambot. Még segíteni sem tudtam, sem a rendőrnek, sem a galambnak. Állítólag meghalt mindkettő –

Amikor arra jártunk, így külön átutazóban, a sok tréninggatyá, „csak valami legyen a kölykőn” ruhák közt fekete szövetbe, mi, és kopogó boternyősök láthattuk, hogyan működik az élet mikro- makroökonómiája, a szájtörlős (ez igazán előítéletes, de minden előítéletnek kell egy kis igazságalap) 5000 forintok, a stricik vagy a kuncsaftok, mindkettő verte a lányokat, egyre megy, slicce körül a stigmatikus foltokat látom, és az összeaszott arcú szipusokat, akik csak, néha, ha volt egy kis pénzük azért fizettek száz-kétszázat, hogy nézhessék az akciót. Aztán apu elmesélte, hogy’ vesztette el a szüzességét, az volt a tizedik verzió – de ez tetszett a legjobban. Mert a kommersz szagú elméjében újra felragyogtatta a Magyar utcai bordély környékét – és persze éles párhuzamot vont a mai, hogy úgy mondjam, szabadtéri szexualitással,

azt mondta, vörös volt az a kis imádnivaló
ribanc, és hogy a feketén csillogó körömcipő
talpán volt a tarifa, és hogy az én dédim, „az
utolsó úriember a családban” vitte oda aput
15-16 éves lehetett. De most? – kiáltott fel (szeretett
teátrális lenni) – most már, ha csak itt a
Rákóczin valakire nézek,
mehetek trippert kezelteni. És röhögött. Közben
elsétáltunk egy gyanús pár mellett – okádék színű pompa
ült a szemükben, kérdezték, hogy a fiatalember egy szaxira?
De, aztán apám egy jól irányzott állcsúcs-ütéssel mondott ellent.
Csak elájult, nem halt meg.

2016-ban viszont már nagyon szép a Rákóczi tér.
Mintha Európa sűrűsödött volna itt össze, olyan.
De lehet, hogy az a nagy rendőri/önkormányzati razzia
is segített, amikor a széttépetteket eltakarították.

(2016. jan. 14.)

Nagy Balázs Péter (1994): költő. A Károli Gáspár Református Egyetem
hallgatója, 2016 óta publikál, Budapesten él.